

— Бива, бабо, бива! — рекохъ азъ и скочихъ. Мойтъ патиланци веднага събудихъ. И тѣ полетѣха. Кошниците взеха, лудо закрешѣха:

— Бабо, да си жива! Ще играймъ юнашки! И ще ти наскубимъ три коша коприва!

И тръгнахме всички, весели честити. Тичахме, крешѣхме. Гонихме врабцитѣ. Минахме рѣката. Стигнахме гората. И взехме да скубимъ въ кошници коприва...

Баба се прозѣна, поседна и рече:

— На какво започна да ми се доспива! Ужъ не е далече. А докато дойдемъ, слънцето припече. И сега по-трудно се пристѣпва вече... Слушай, Патилане! Доведи децата, да си поотдѣхнемъ тука на тревата.

— Отдѣхни ти, бабо! — викнаха децата. — Веселъ патиланецъ умора не знае! А пъкъ тазъ поляна я поглежъ каква е! Три дни да я гледашъ — да се не нагледашъ! Деветъ дни да тичашъ, да се не натичашъ! Ние ще играемъ... Ще беремъ коприва. При тебъ ще я носимъ. Нали така бива?

— Както ви се иска, така направете. Повече коприва само наберете. Кошниците тука напълнете дветѣ!

И пакъ се прозѣна баба Цоцолана. Дрѣмка я обори. И тя неусѣтно очи си затвори. Ние засновахме надолу, нагоре. Две кошници пълни коприва набрахме. И край баба близу пакъ се заиграхме.

Въ туй време козелътъ дофтаса отъ кжши. Вреши отдалече и се люто мръщи. Сърди се, задето сме дошли безъ него.

Той стигна до баба. Кошниците зърна. Доде го погледнемъ, и дветѣ обърна. Лицето на баба обсипа съ коприва.

Дигна ржце мигомъ баба Цоцолана, лицето си хвана. Скочи,

